De oaventuren van Knelis Swieniegel

Dit verhoaltje gaait over n leutje swieniegeltje dij verdwoald was en t pad noar hoes nait weer vinden kon.
En dien pabbe of mamme kin die hom mooi even veurlezen veurdas doe sloapen gaaist.

Der was ais n femilie Swieniegel, doar was Moeke Swieniegel dij t altied vreselk drok haar om heur hoeske schoon te holden, en Pabbe Swieniegel dij mainsttied in toene in de weer was .
Wipneus was de oldste zeun dij zien pabbe geern helpen mog en zien zuske Fransje haar t veul te drok om heur stiekeltjes en noageltjes in model te holden, zai hong altied mit heur kop boven de viever om heur spaigelbeeld te bekieken.
En den was doar nog de benjamin van de femilie, Knelis was zien noam, en leutje Knelis was n echte dreumer. Knelis kon urenlaank in slootswaal zitten en noar t woater kieken en wat hai doar zag wait allind leutje Knelis.

Op n dag zat leutje Knelis weer ais op zien favoriete stee onder in slootswaal noar t woater te kieken, inains kwam der n grode libel aan vlaigen en dij landde mit n sierleke boog op t woater. Blaauw en rood mit vuilsprietjes en ragdunne vleugeltjes, dou t baistje oetrust was steeg t plötsklaps weer op en vloog mit de wind mit. Knelis, dij de libel prachteg von, huppelde der achter aan en dou t baistje weer landde op t woater was Knelis der van onder de indruk.
Aan de andere kaant van de sloot zag hai n prachtege vlinder mit mooie kleuren dij op de wind wegvloog en Knelis doarbie op sleeptaauw nam. De vlinder vloog en Knelis runde der achter aan en haar doarbie nait deur dat hai aal wieder van hoes òf ging. Dou de vlinder inainen noar rechts ging kon Knelis nait wieder mit want den mos hai over sloot hen en dij was ja veuls te braid. "Ach," docht Knelis, "dat is ja zund.." en dou hai omkeren wol heurde hai n stemmegie zeggen: "hé, wel bist doe den?"
Dou Knelis omkeek zag hai n muske zitten dij hom nijschiereg bekeek.
"Ik ben Knelis," zee ons Knelis stoer "en wel bist doe?" " Ik ben Elsje en ik bin tot boom oetvalen en ik kin nog nait goud genog vlaigen om weer in ons hoeske te kommen en ik heb mien pootje verstoekt, wilst doe mie wel helpen?"
Noatuurlek wol Knelis dat wel. Veurzichteg huilp hai Elsje op zien rug te klimmen en luip mit heur richting van een grode, dikke, olle kestanjeboom. Onder aan de vout van de boom konden ze nait wieder want .. tja, n swieniegeltje kin nou ainmoal nait vlaigen. Mit heur baaiden begonnen ze haard te roupen noar Pabbe en Mamme Mus.
Mor aal dat geroup trok allind mor d'aandacht van n dikke rooie koater mit de noam Rooie, dij net over t gruinlaand hen noar hoes wol. Veurzichteg sloop Rooie in de richten van al dat gereer en zag Knelis mit Elsje onder aan de boom stoan. "Hmmm" docht hai, "dat vogeltje kin ik nog wel even opeten veur ik noar hoes gai!"
Veurzichteg, zunder lewaai te moaken, sloop hai dichter bie. Knelis en Elsje dij van dat gevoar haildal gain wait haren, perbaaierden nog altied de aandacht te trekken van de muskes femilie. Inains heurden ze aine zeggen: “wat is dat toch veur geroup, ik kin nait ains fersounlek mien middagsloapke doun."
Tougeliekertied kwam Hans Kraai n poar takken omdeel. "Verrek, bistoe dat, Elsje?" vruig hai bezörgd. "Wat dust doe den tot nust oet ,kist ja nog ains nait vlaigen." "Ik bin der oet valen noaber Hans," ruip Elsje "en ik wil zo geern terug, mor der is genaine thoes."
"Nou, ik zel ais rondvlaigen om te kieken woar dien ollu oethangen," zee Hans en mit n poar sloagen van zien vleugels was hai al in de locht verdwenen.
Knelis, dij net op keek, zag inains Rooie zien dikke kop om houk van boom kieken, mit schrik om zien haart

nam hai mit n sprong Elsje tussen de poten en rolde zuch op. Net op tied, want Rooie kwam mit n grode sprong achter boom vot. Elsje, dij nait begreep woar t om ging, wurgde heur kopke onder Knelis zien stiekelbos vot mor trok hom net zo haard weerom dou ze Rooie zag. Hans en de muzzenfemilie, dij intied weerom kommen waren, zagen wat der gebeurde en vlogen in doekvlucht op rooie oaf en pikten hom woar ze konden.

Rooie dij tegen dij overmacht nait opwozzen was kneep hom der gaauw tussenoet. Omslachteg keek Knelis in t rond en dou hai zag dat t gevoar weken was rolde hai zug weer oet en Elsje kwam ongeschonden weer teveurschien.

Wat wazzen de muskes blied! Ze prezen Knelis veur zien dapper gedrag en ze muiken der n mooi feestje van.

Mit de gedachte dat Elsje weer vaaileg in heur nuske zat, bedocht Knelis zug dat hai stoadegaan weer op hoes aanmos om reden dat t al wat begon te schemern en zien ollen zug anders wel zörgen moaken zollen woar of hai bleef.

Gaauw begon hai te lopen in de richting woar hai dochtde dat zien hoes was, hai luip en hai luip mor zag niks wat hom bekend veurkwam. Dou e bie n dikke eerappeldobbe aankwam besloot hai der bovenop te klimmen om te zain woar hai zat, ainmoal boven zag hai niks wat op zien hoes leek en in ainen haar Knelis deur dat e verdwoald was.

Verdraiteg ging Knelis op n dikke staine zitten en wus nait meer hou hai der mit aan mos. Hou mos e nou bie hoes kommen? Zag e zien pabbe en mamme en bruier en zuske wel weer of zol e hier omkommen van de honger?

"Hé," heurt hai inains n zwoare stem, "bist doe Knelis Swieniegel nait dij bie de boerderij woont?" Verschrikt kikt Knelis op en zucht Boris, de grode bouvier dij ook op de boerderij woont, stoan.

"Joa, meneer Boris," zegt Knelis, "dat klopt, hur, mor ik kin t pad noar hoes nait weerom vinden en ik wil zo geern weer noar Pabbe en Mamme tou."

Boris dut zien grode zwaarde kop noar beneden en zegt: "Nou, veuroet, klim mor op mien rogge, den breng ik die bie hoes."

Zo bliede as n iegeltje mor wezen kin klimt hai bie Boris op de rogge en holdt zug stief aan de oren van de grode hond vast.

Eefkes loater is e weer thoes woar zien ongeruste femilie staait te wachten. "Bedankt hur, meneer Boris, dat ie mie weerom brocht hebben!" ropt Knelis. Mit n: "t Is al goud mienjong!" gaait Boris wieder, en de Swieniegel femilie gaait onderdak woar Knelis zien oaventuur oet de douken dut .

"Aigenlieks bin ik wel kwoad op die dast doe zover van hoes goan bist", zegt Pabbe Iegel, "mor aan andere kaant bin ik ook wel tröts op die zo as doe Elsje holpen hest om weer in t nust te kommen!"

En zo luip t verhoal van Knelis dij verdwoald was, toch nog goud òf.

Auteur: Cor Uildriks

